

VROUWEN EN AUTO'S (DEEL 2)

In deel 1 lieten wij enkele dames de revue passeren die het geprobeerd hadden in de heilige graal van de autosport, de Formule 1. Dat het deze dames niet lukte door te breken in deze tak van autosport, die ook wel met een slangenkuil vergeleken wordt, houdt natuurlijk niet in dat het in andere takken van autosport niet zou kunnen lukken.

Een tak van hardrijden die net als F1 zeer tot de verbeelding spreekt is de rallysport. In het begin (voor WO2) werden er al belangrijke wedstrijden georganiseerd zoals de Rally Monte Carlo waar vrouwelijke bestuurders en bijrijdsters vaak opvallende resultaten haalden. Eind van de mythe dat vrouwen geen kaart zouden kunnen lezen! Er was in de rallysport al vroeg een "Coupe des Dames" ingesteld, de prijs voor de hoogst eindigende damesequipe.

De eerste vrouw die de mannen te snel af was, heette Pat Moss, de zuster van Stirling Moss. Net als haar broer was zij een begenadigd coureur die tussen 1958 en 1965 in totaal drie rally's meetellend voor het WK wist te winnen. Dat was in de periode dat zij deel uitmaakte van het BMC fabrieksteam, Twee daarvan waren nota bene in een Austin Healey 3000, zeker niet de makkelijkste auto om een rally mee te rijden. In een Mini won zij de Tulpenrally, toen nog een "groot" evenement.

Zij reed later ook nog voor Ford en Lancia maar de grote successen bleven uit. Zij was inmiddels getrouwd met de eveneens legendarische rallyrijder Erik Carlsson, onverbreekelijk verbonden met het merk Saab.

Pat Moss, Monte Carlo 1965

Uit een recenter verleden is Michèle Mouton, de vaak wat nors kijkende Française, die met Audi Quattro op een haar na zelfs wereldkampioen werd. Ook dit was geen gemakkelijke auto om serieus hard mee te gaan. Zij was de enige die in de buurt kon blijven van de absolute meester in de auto, de Duitser Walter Röhrl.

Michele Mouton in volle actie met de Audi Quattro Sport

Een tak van de racerij waar het lijkt alsof publiciteit het wint van het echte racen is het DTM (Deutsche Tourenwagen Masters). In de afgelopen jaren hebben een aantal vrouwelijke coureurs het geprobeerd, maar met uitzondering van Ellen Lohr, jaren geleden, bleef succes uit. De al eerder in deel 1 genoemde Suzie Wolf (geboren Stoddard) heeft een testrit in een Formule 1 wagen gedaan, maar er wordt over getwijfeld of zij permanent in de Formule 1 komt. Vermeld moet worden dat aanpassing aan het rijden met een DTM-auto heel lastig blijkt te zijn. Ook oud-formule 1 coureurs als David Coulthard en Ralf Schumacher (beiden meervoudig Grand Prix winnaars) hebben het in deze tak van autosport niet echt gemaakt.

In Amerika ligt dat anders. In tegenstelling van wat men zou verwachten hebben de hoogste raceklassen regelmatig vrouwelijke deelnemers gekend. Janet Guthrie en Danica Patrick hebben hun sporen nagelaten in de Indycar. Laatstgenoemde probeert het nu in NASCAR, een tak van de autosport die qua hardheid en spektakel weinig gelijken kent. Deze vorm van racerij is, naar het lijkt, nog moeilijker te leren dan het DTM. Vraag dat maar aan Juan Pablo Montoya (oud wereldkampioen F1) die na jaren proberen zich nu eindelijk in de voorste gelederen kan mengen.

In Amerika kent men een tak van autosport waar vrouwen regelmatig op de hoogste trede staan en zich zelfs wereldkampioen mogen noemen. Wij hebben het hier over het zgn. dragraceren. Deze in Europa vrij onbekende tak van autosport kent aan de overzijde van "de grote plas" ongekeerde populariteit. In essentie komt het erop neer dat men zo snel mogelijk in een rechte lijn vanuit stilstand over een kwart mijl moet accelereren. Degene die het eerst aan het eind is, heeft gewonnen. Lijkt heel makkelijk maar is dat zeker niet.

Shirley Muldowney aan het werk

De professionele klassen, waar het overigens "slechts" over iets meer dan 300 meter gaat, zijn een spektakel van jewelste. De zgn. top fuel dragsters leggen deze afstand in ca. 3,8 seconden af en rijden op de finish meer dan 500 km/h. Een vrouw, Shirley Muldowney, is daar ooit wereldkampioen in geworden. Ook de andere zgn. pro-klassen (Funny Car en Pro Stock) kennen regelmatig vrouwelijke winnaars.

Zoals gezegd het lijkt eenvoudig: gasgeven en remmen. De krachten die op het lichaam worden uitgeoefend zijn te vergelijken met die van een Formule 1 auto (5G). Door het gebruik van uiterst explosieve brandstoffen en de hoge eindsnelheden is deelname zeker niet zonder risico's. Mede dankzij zeer uitgebreide veiligheidsvoorzieningen is het aantal ernstige ongelukken beperkt.

Ten slotte; wat is de inbreng van Nederlandse dames in de autosport geweest over de jaren. Op nationaal niveau zijn er dames die goed gepresteerd hebben, maar internationaal (daar gaat het uiteindelijk allemaal om) is de inbreng beperkt geweest. De meest tot de verbeelding sprekende

Liane Engeman in actie op Zandvoort Alfa Romeo GTA Junior

namen waren indertijd Liane Engeman en Henny Hemmes, die met name in toerwagens van zich hebben doen spreken. Henny Hemmes is jaren geleden zelfs Nederlands toerwagenkampioen geworden, iets wat door sommige mannelijke concurrenten moeilijk te verkroppen was!

Peter Helbach